

tuga d'escates. Karam Island és una de les cinc illes que hi ha en el Golf Pèrsic on està totalment prohibit el turisme.

Un dels grans centres de rehabilitació d'animals marins d'Itàlia va celebrar una gran festa per alliberar 16 tortugues babaues. Ho realitzà l'equip de l'aquari de l'estació zoològica de Nàpols, que està situat en el port d'Stromboli, una de les cinc illes Eòlies d'Itàlia. Aquesta operació de posada en llibertat –que es va fer el passat juliol– és la més important que s'ha fet fins avui en aigües del Mediterrani.

Perquè tinguem una lleugera idea de les tortugues que s'alliberen a Catalunya, m'he informat en l'únic centre oficial de Catalunya Centre de Recuperació d'Animals Marins de Catalunya a Premià de Mar.

En els dos darrers anys, han posat en llibertat 12 tortugues, algun dofí i una espècie de balena d'uns 12 metres. Qualsevol persona que es trobi un animal ferit i protegit té l'obligació de lliurar-lo al Centre de Recuperació d'Animals Marins de Catalunya.

Tenint en compte aquestes dades i el fet de l'existència de tan poques tortugues en el Mediterrani, crec que aquesta zona marítima de Catalunya està suficientment coberta amb el Centre de Premià de Mar, que a més està a nivell del mar.

El projecte de Ses Negres consta de dos murs d'uns tres metres d'alçada per uns quatre o cinc de llarg, cadascun a una distància considerable de la costa i a uns 10 metres aproximadament d'alçada del nivell del mar formant una piscina amb mirador inclòs.

És curiós que en una zona on es prohibeix la navegació, extreure qualsevol cosa considerada com a reserva integral, es puguin fer uns murs, això sí amb pedra de Ses Negres, formant una piscina. Tot per un projecte absurd relacionat amb les tor, l'objectiu del qual està més que suficientment cobert pel Centre de Premià.

Per això expresso la més enèrgica protesta amb el prec que no es porti a terme aquest projecte. Primer foren els nerros, que se suposa que ja s'ha solucionat ja que fa anys que no se'n

parla, després les llagostes, etc. i ara els toca a les tortugues. El proper any potser faran un geriàtric per a escamarlans (*Nephrops* Norvegicos).

Per últim, cal fer esment a dues cartes escrites pels responsables de Nereo, una adreçada al senyor Carles Arnau i l'altra al Patronat de Turisme de Begur, en les quals insultaven greument a molts begurencs, demostrant una total manca de respecte cap als vilatans d'aquest municipi. Amb aquests fets queda palès quin és el tarannà dels senyors de Nereo.

No en dubto gens de la seva carrera com a biòlegs, però sí de l'eficàcia dels seus absurds projectes amb una sola finalitat: la publicitat per seguidament demanar subvencions. Nereo demana a l'Ajuntament que per humanitat arregli una gotera que hi ha sobre la biblioteca Mas d'en Pinc. Crec, sincerament, que amb els quasi vuit milions que van rebre de l'Ajuntament de Begur i 1.125.000 que han demanat, no seria cap esforç gastar 20.000 ptes. en un paleta i un manobre.

FRANCESC SÁNCHEZ

Què en penseu?

Molt sovint, escoltem la gent que critica sense parar, que es lamenta per coses de vegades insignificants, que veu únicament tot el que no va bé. Contesta a les meves felicitacions per l'any nou, el meu amic m'escrivia això:

«En aquest món caòtic i malalt, no penses que val la pena a recerchar el que va bé, els somriures, la generositat, cada senyal d'amor i potser cultivar aquestes petites flors de la vida a fi que portin una mica d'esperança on en falta tanta».

Quan un dels meus nebots va casar-se l'any passat, vaig escriure per a ell i la seva promesa aquests mots: «Sobre el riu llarg i curt, a la vegada, que és la vida, la vostra barca lliscarà sobre aigües tranquil·les i límpides, en un decor encantador. Però, de vegades, alguns esculls s'aixecaran, un vent violent bufarà i la tempesta petarà. Per evitar aquests esculls, el diner si contribueix i la nostra felicitat, no podrà resoldre res. No crec en els mi-

racles de les religions, però crec en el miracle de l'amor. Si en els moments difícils de la nostra vida, pensàvem més sovint en l'amor que ens ha unit, a la tolerància i en el diàleg, molts dramas estarien evitats».

I voldria acabar per el que vaig escriure en dedicació d'un llibre ofert a un amic de Begur:

“El dia que algú us estimi, aquest dia farà un temps molt maco”.

**RICARD
Sa Fontansa**

MIRAR... PERÒ VEURE

*Noi, llegeix la poesia
cantant la gràcia,
la llibertat, l'amor
i de vegades la tristor.*

*Noi, xucla dels clavells l'efluvi,
de la mimosa, del gessamí,
l'olor de la mar,
els perfums de la selva.*

*Noi, observa l'elegant oreneta,
de l'esquirol l'agilitat,
de l'àguila la potència,
del falcó la paciència.*

*Noi, escolta el pit-roig cantar,
la tramuntana ventar,
la trucada del cucut,
el xerric de la puput.*

*Noi, per tot arreu la naturalesa
et regala la seva bellesa.
Però, mirar sense veure,
és viure sense somriure.*

**RICARD
Sa Fontansa**